

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ทำแทบเป็นแทบตายยังจะมาฟ้อง

เราไปที่ไหนไปด้วยการเสียสละ ไปด้วยการให้ทาน ไม่ได้มีคำว่ากำ เราไม่มีขนาดนั้นละเราทำประโยชน์ให้โลก มีแต่แบตลอด แบตด้วยความเมตตาๆ เกิดมาในชาตินี้ทำให้เต็มเหนี่ยวเสีย เต็มกำลังความสามารถของเรา มีเท่าไรหมด ออกๆ นั้นโกดังใหญ่ โรงพยาบาลต่างๆ โรงโหนดมาพระท่านจัดให้เรียบร้อยๆ คือเราสั่งเสียไว้เรียบร้อยแล้ว โรงพยาบาลมีสองประเภท ถ้าไกลก็ให้เป็นกรณีพิเศษ ถ้าธรรมดาาก็ให้ธรรมดา ธรรมดาาก็เสมอกัน พิเศษเพิ่มเท่าไรๆ ก็ให้เสมอกันหมด เช่นอย่างอุบล โคราช อุดรดิตถ์ ประเภทนี้ประเภทให้พิเศษ โรงโหนดมาให้พิเศษ

ไกลกว่านั้นไปไม่มีปัญหา ตั้งแต่เขตอุดรดิตถ์ไปนั้น โคราชไปนั้น อุบลไปนั้น เราให้พิเศษทั้งนั้น แต่ยื่นเข้ามานี้ให้ธรรมดา ธรรมดาาก็เต็มรถไปทุกคันนั้นแหละ เต็มเอ๊ยดๆ เวลาจะไปก็เติมน้ำมันให้ทุกคันรถเลย ป้มน้ำมันเราก็มี อย่างว่ามีแต่ในเมือง เอามาอวดซีป้มน้ำมันเรามีอยู่เป็นประจำ หมดไม่ได้ป้มน้ำมัน น้ำมันมาเป็นถังๆ เข้าไปในปั้มพวกโรงพยาบาล โรงโหนดเติมน้ำมันให้ทุกโรงๆ นี้เรียกว่าเสียสละ เสียสละก็มาจากความเมตตา

พระพุทธเจ้าทรงพระเมตตา มหาการุณิก นาโถ หิตาย สัพพปาณิน ทรงมหากรุณาธิคุณเมตตาอันยิ่งใหญ่ ทำประโยชน์ให้สัตว์โลกไม่มีประมาณ ยกอันนั้นออกมาแปลแล้วเป็นอย่างนั้น คืออำนาจแห่งพระเมตตา เราตัวเท่าหนูเมตตามันก็เต็มตัวหนูไม่เก็บ อันนี้ก็เหมือนกันเราไม่เก็บ มีเท่าไรออกหมดๆ เลย ในวัดเราไม่เก็บ ไปที่ไหนทำประโยชน์ที่นั่นๆ เศษเหลือมาทางนี้ก็ทำประโยชน์ทางนี้ ไม่เศษก็ทำไปหมดเลยๆ เพราะไปทำประโยชน์ ไปที่ไหนทำที่นั่นๆ หมดเป็นหมด ยังเป็นยัง ถ้าเหลือมาทางนี้ก็มาทำทางนี้ แล้วจะเหลือมาหาอะไร

ไปทางไหนก็ต้องทำอย่างนั้นๆ อย่างไปกรุงเทพเหมือนกัน ทำทางโน้นให้หมดไม่สนใจที่จะเอามาทางนี้ มาทางนี้เราก็ทำทางนี้ ทำอยู่ตลอดเวลา จึงว่าถ้าจะพูดถึงเรื่องว่าจันนี้ วัดป่าบ้านตาดนี้จัน ไม่มีอะไรติดวัด เงินทองข้าวของมีเท่าไรทุ่มๆ ออกหมดเลย ถ้าพูดถึงเรื่องการเสียสละก็เอาอีกแหละ ไม่ใช่คุย ไม่ใช่โอ้อวด เอาความจริงมาพูดว่า วัดเสียสละนี้วัดโหนดนำ ว่าจันเลย เอามาแข่งดูซินะ มาแข่งวัดป่าบ้านตาด พูดได้เต็มปาก คือวัดนี้วัดเสียสละจริงๆ มีอะไรหมดๆ เลยตลอดมา เป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด เริ่มสร้างวัดก็คนทุกซ่คนจนไหลเข้ามา โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่นี้เลยไปใหญ่ทั่วประเทศเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรติดตัวในวัดป่าบ้านตาด

สมมุติว่าเราตายแล้ว เงินในบัญชียังเหลืออยู่นั้นก็ให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่ามีบัญชีที่เหลือ เหลือเพื่อโลกทั้งนั้นแหละ ไม่ได้เหลือเพื่อเรา มันยังมีอยู่ในบัญชีที่ฝากไว้ เช่นอย่างไปกรุงเทพนี้ เขาถวายเช็คทางนั้นก็เอาเช็คเข้ากรุงเทพๆ เอาไว้ แล้วก็จ่ายทางนั้น เราเขียนใบสั่งจ่ายไว้แล้วให้คุณชายป้อม เราฝากไว้หลายธนาคาร ฝากทางนั้นจ่ายทางนั้น ฝากทางนี้จ่ายทางนี้ ให้ท่านทั้งหลายทราบเสีย เรายังเสียสละเต็มตัวเลย ไม่เอาอะไรทั้งนั้น เกิดมาในชาตินี้เอาให้เต็มเหนี่ยวเสีย

พูดอย่างนี้แล้วก็มาระลึก มีผู้คิดปรึกษาหารือกัน บรรดาลูกศิษย์ลูกหาจะมาขอสร้างเจดีย์ให้เราไว้เป็นที่ระลึก เวลาเราตายแล้วก็เอานั่นเป็นเจดีย์ ปิดปั๊บเลย ไม่เอาอิฐปูนหินทรายเกิดประโยชน์อะไร ที่เราทำให้โลกทราบทั่วถึงกันนี้ นั่นละเป็นที่ระลึก ให้ถือเป็นคนดีตัวอย่างเราบ้าง อิฐปูนหินทรายไม่เป็นคติอะไร สิ่งที่เราทำไปแล้วทั้งหมดเป็นคนดีตัวอย่างทั้งนั้นแหละ ให้เอานั่นเป็นคนดีตัวอย่าง ดีกว่าจะมาสร้างเจดีย์ให้เรา เราวางใจแหละ เราไม่เอา ให้ถือที่เราพาดำเนินเป็นคนดีตัวอย่าง เพราะเราได้ดำเนินโดยอรรถโดยธรรมทุกอย่าง

ตั้งแต่มาพี่น้องทั้งหลายมาเรายังไม่เคยได้มีการดำเนินตัวเองว่ามัวหมอง เช่นสมบัติเงินทองได้มานี้ เรามีอะไรๆ เป็นความมัวหมองในนั้น ไม่มีเลย เราจึงอบอุ่นพอใจ ด้วยการพิจารณาเรียบร้อยแล้วออกๆ ไม่ได้ปรึกษาหารือใครละ เราช่วยโลกนี้เราพิจารณาภายในของเราแล้วสั่งตามพิจารณาๆ ไม่ผิดๆ ตลอดเลย เราช่วยเต็มกำลังความสามารถของเรานั้นแหละ

ตายแล้วนี่ก็ยังมีพินัยกรรมอีกนะ เขียนไว้แล้ว เวลาเราตายแล้วนี่เขามาบริจาคทานมาน้อยจะมาเผาศพเรา เงินทองข้าวของมีจำนวนเท่าไร เช่น เงินหรือทองคำอย่างนี้เขามาถวายเรา เราตั้งกรรมการเก็บรักษาให้หมด ไม่ให้มาสร้างสุรุษสุรายเผาศพหลวงตาบัวตัวเท่าหนูและนำพะอยู่ในหีบ จะมาสร้างอะไรหุหุหุหุฟ้า ที่จะมาสร้างนั้นก็ต้องเสียสละเงินแล้วเป็นประโยชน์อะไร กับคนตายไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้เอาเงินนั้นทั้งหมดเก็บรักษาไว้เรียบร้อย พอเสร็จแล้วเอาเงินนี้ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้ายของเรา

เราเขียนพินัยกรรมไว้แล้วนะ ไม่ใช่พูดเฉยๆ เราไม่ต้องการอะไรในโลกนี้พูดจริง ๆ พูดให้เต็มหัวใจตามที่เรารู้พูดนี้ละ เราพูดตามอรรถตามธรรมตามหลักความเป็นจริง การปฏิบัติมาเราก็ไม่เคยโกหกเจ้าของ ฟาดลงคอขาดขาดเลยเวลาเอากับความปากความเพียร เวลาเห็นขึ้นมาความดีพูดไม่ได้มีหรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำธรรมมาสอนโลกจนกระทั่งทุกวันนี้ เป็นความดีหรืออะไร สากทั้งหลายก็เหมือนกัน องค์ใดที่ทำประโยชน์ให้โลกมาน้อยเพียงไรก็ประกาศลั่นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ อันนี้เราทำ

ประโยชน์ให้โลกก็เป็นแบบเดียวกัน ทำไมจะพูดไม่ได้ ถ้าว่ารู้ธรรมรู้ธรรมก็หาว่าเรา
 อวดอุตริมนุสธรรม จะมาฟ้องเราว่าเป็นสังฆาปราชิก เราก็บอกให้ยกโคตรมา ว่าอย่าง
 นี้เลย เราบอกจริงๆ นะ บอกให้ยกโคตรมาฟ้องเรา ว่าหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม
 ปรับอาบัติปราชิก ว่างั้นนะ มันเห่าว้อๆ ปากอมขี้

นี่ปากอมธรรมสอนโลกมา ต่างกันนะปากอมธรรมกับปากอมขี้ นี่ปากอมธรรม
 สอนโลก เวลานี้กระจายไปถึงไหน เมื่อก่อนนี่สิงคโปร์เขาก็มา นี่ก็ไม่ใช่ปากอมธรรมหรือ
 ออกกระจายออกไปทางอินเทอร์เน็ต เขาหลังไหลเข้ามาหาเราเป็นแถวยาวเหยียด มา
 จากสิงคโปร์เป็นร้อยๆ คน นี่ละว่าหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม เขาจะฟ้องปรับอาบัติ
 ปราชิก เราบอกให้ยกโคตรมาเลย โคตรหลวงตาบัวก็มี ยกโคตรใส่กันเลย โห เรา
 ปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตาย พูดความได้อย่างนี้ไม่ได้ มันขวางพวกเปรตพวกผีพวกขวาง
 นรก ที่พูดออกมาที่พวกขวางนรก

คนที่อวดอุตริมนุสธรรมหรือไม่อวด ฟังแยะเดี๋ยวมันก็รู้ อันนี้ท่านทั้งหลายว่า
 เราอวดอุตริมนุสธรรมหรือ พิจารณาซิ ความดีงามที่เราปฏิบัติมา สละเป็นสละตาย
 วาระสุดท้ายก็มาปลงกันที่วัดดอยธรรมเจดีย์ก็พูดให้ฟังใช้ไหมล่ะ นี่เอาความจริงมาพูด
 วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ โมง ฟาดินถล่ม ออกจาก
 หัวใจเรา ระหว่างกิเลสกับธรรมขาดสะบั้นจากกันนี้เหมือนฟาดินถล่มเลย นี่เราก็มารพูด
 ให้ฟัง ผลความดีที่เราปฏิบัติมารบกับกิเลสนี้ นั่นเป็นวาระสุดท้ายของเรา ตั้งแต่กิเลส
 ถล่มลงไปขาดสะบั้นไปแล้ว ไม่มีกิเลสตัวใดมาหลอกเรา เราก็มุ่งตามหลักความจริง

เอา ใครจะว่าเราเป็นสังฆาปราชิกให้ว่ามา ปากอมขี้ละ ปากอมธรรมเราสอน
 โลกมาทั่วประเทศไทย อย่างน้อยทั่วประเทศไทย เดี่ยวนี้ออกเมืองนอก นี่ปากอมธรรม
 เราปฏิบัติมาก็ไม่ได้ปฏิบัติเพื่อโกหกตัวเอง เวลาได้ผลขึ้นมาจะมาโกหกท่านทั้งหลายได้
 ลงคอหรือ ถ้าว่าโกหก อันไหนเป็นคำพูดที่ผิดพลาดไปจากอรรถธรรมซึ่งเป็นการโกหก
 ของเรา เอา ยกออกมา มันไม่มีอะไรใช้ไหม สอนตรงไหนก็แน่นอนตรงนั้นๆ ความ
 แน่แน่นอนออกมาจากเราสอนเราแก่เราเรียบร้อยแล้ว ได้ผลแล้วจึงนำมาสอนโลก แล้ว
 จะเอาความโกหกมาจากที่ไหน

ปากอมขี้ พวกนี้พวกขวางนรกมี เขาประกาศออกมาว่าหลวงตาบัวอวดอุตริ
 มนุสธรรม เขาจะมาฟ้องเป็นปราชิกเพราะอวดอุตริมนุสธรรม เราบอกให้ยกโคตรมา
 เอา ใส่เบี้ยกัน เราเป็นปราชิกเพราะเหตุใดว่ามา ใ้ผู้ที่มาฟ้องได้เหตุผลมาจากไหนมา
 ฟ้องเรา เราก็จะชดเหตุผลลงไป หมดทั้งโคตรทั้งแซมันตายหมดแล้วแหละ โคตรแ่เรา
 ยิงดีเพราะเราชนะ คำว่าชนะคืออะไร เราเอาความจริงออกพูด เราไม่ได้เอาความปลอม
 ออกพูด ว่าเราอวดอุตริมนุสธรรมนั่นคือความจอมปลอม พูดให้ฟังอย่างนี้

เราแทบเป็นแทบตายเป็นเวลา ๙ ปี ปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ ความมุ่งหวังให้หลุดพ้นจากทุกข์ในชาตินี้ คือขอให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ เพราะฉะนั้น ความมุ่งมั่นอันนี้จึงรุนแรง การประพฤติปฏิบัตินี้เรียกว่าผาดโผนมาก ความเพียรของเรานี้ผาดโผนมาตลอด จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์ได้รั้งเอาไว้ๆ เราไม่ล้ม เช่นอย่างนั่งตลอดรุ่ง ฟาดตั้งแต่ยังไม่ค่ำจนกระทั่งสว่างเป็นวันใหม่ๆ แล้วพูดความอัศจรรย์เกิดขึ้นมาในเวลานั่งตลอดรุ่ง มันจะเป็นจะตายมันซัดกัน แก้วด้วยสติปัญญา จิตใจสว่างจ้าขึ้นมาๆ ไปเล่าถวายให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง

ที่แรกท่านก็ชมเชยสรรเสริญ เออ เอาละที่นี่ได้หลักแล้ว เอา ฟาดมันลงไป อัดภาพเดียวนี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละ มันตายหนเดียวเท่านั้น ที่นี่ได้หลักแล้วท่านว่านั่น เอาๆ ฟาดลงไป ทางนี้ก็เหมือนท่านยุหมา ออกไปไม่ทราบว่าเป็นไม้แห้งใบไม้สด หล่นลงมาขวางหน้าก็คิดว่าข้าศึก จะกัดจะเห่าใบไม้ มันมีแก๊จ ทีนี้ก็เอาเรื่อยๆ ท่านก็รั้งเอาไว้ เว้นสองคืนสามคืนเอาอีกแล้วๆ ตลอดรุ่งๆ เพราะลงวันไหนมันอัศจรรย์ทุกวันๆ เล่าให้ท่านฟังท่านก็ชมเชยที่แรก ครั้นต่อมาท่านกลัวจะเลยเถิด ท่านรู้ท่านก็นิ่ง เรายังไม่รู้เลยว่าท่านนิ่งเพราะอะไร เล่าให้ท่านฟังก็เป็นแบบธรรมอัศจรรย์เหมือนกันกับที่เคยเล่าให้ฟังที่เกิดขึ้นในเวลานั่งตลอดรุ่ง

ที่แรกท่านก็ชมเชยสรรเสริญ ครั้นต่อมาท่านค่อยอ่อนลงๆ ต่อมาเงียบๆ เวลาเล่าให้ฟัง เรายังไม่รู้ตัวนะ นี่มันเลยเถิดแล้วความหมายของท่านนะ บทเวลาท่านจะเอาพอขึ้นไปกราบปั๊บๆ ม้าตัวไหน ท่านขึ้นเลย มันคึกคะนองมากไม่ฟังเสียงการฝึกฝนอบรมของเจ้าของ ม้าตัวนั้นจะต้องถูกฝึกเอาให้เต็มเหนี่ยว ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก เอาจนกว่ามันนั้นลดพยศลงโดยลำดับ การฝึกของสารถิเขาก็ค่อยลดลงๆ จนกระทั่งม้ามันยอมจำนนทำตามเจ้าของแล้ว การฝึกประเภทนั้นเขาก็งดไป ท่านพูดเพียงเท่านี้

เรายังอยากให้คุณพูดย้อนหลังมาอีก ไ้หมาตัวนี้มันฝึกเจ้าของยังไง อยากว่าอย่างนั้นนะ แต่กันแตกไม่ได้เล่าให้ท่านฟัง นี่นั่งภาวนากันแตก เล่าตั้งแต่กิเลสมันแตกๆ ภายในใจให้ท่านฟัง นั่นละเรียกว่าท่านรั้งเอาไว้ ท่านยกม้ามา ถ้าว่าออกทางด้านสติปัญญาก็เหมือนกันท่านรั้ง ออกทางสติปัญญา ถึงกาลเวลามันจะออกแล้วมันไม่ถอยกลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันก็ยังไม่หลับ มันหมุนของมันตัวๆ อยู่ภายในใจสติปัญญาอัตโนมัติ ถึงขั้นมันจะไปแล้วไม่อยู่ กลางคืนนอนก็ไม่หลับๆ นี่ท่านก็รั้งเอาไว้

ทำงานได้งาน แน่ะ เวลาท่านพูด เรื่องได้งานได้งาน แต่ทำหนักเข้าๆ เห็นแต่ว่ารายได้ๆ ตายแล้วเป็นยังไง ขาดงานไหม เสียประโยชน์ไปเท่าไร คือเราไม่ยับยั้งตัวเอง ถึงกาลเวลาพักต้องพัก ถึงได้การได้งานได้ผลของงานมากขนาดไหนก็แล้วแต่ การพัก

เป็นความจำเป็นที่จะต้องพักเอากำลังวังชา เพื่อประกอบงานต่อไป ท่านว่าอย่างนั้นนะ ที่นี้สติปัญญาของเราทำงานมันเพลินๆ ถึงเวลาเข้าสมาธิพักก็ต้องพัก พักหลับพักนอน ต้องพักความหมาย นี่ท่านรู้เอาไว้ๆ ไม่งั้นมันเลยเถิด เราไม่ลืมนะท่านรู้เอาไว้ ตรงไหน ส่วนมากมักจะมีแต่ท่านรู้ มันผาดโผนจริงๆ นะเรา นิสัยนี้ผาดโผนมากอยู่ถ้า เป็นแบบโลก ถ้าเป็นแบบธรรมไม่ผาดโผน เต็ดเดี่ยวเฉียบขาด ต่างกันนะ

ถ้าเป็นแบบธรรม นี่จะเอาให้หลุดพ้นจากทุกขในชาตินี้ ขอให้เป็นพระอรหันต์ ในชาตินี้ ที่นี้ความเพียรของมันเป็นไปกับความมุ่งมั่น มันก็พุ่งๆ จึงไม่เรียกว่าผาดโผน แบบทางโลก แต่ว่าเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดทางธรรมใช้ไหมละ นี่เราไม่ได้ลืมนะท่านรู้ เอาไว้ๆ ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เราทำความเพียรเอาหนักจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ฟาดอยู่ ๙ ปี เห็นไหม ตั้งแต่พรรษา ๗ สอบเปรียญได้พรรษา ๗ เสร็จแล้วออกเลย ออกก็พุ่งใส่ พ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านเปิดเรดาร์รับแล้วก็ชดกัน เมตตาศรธรรมเราอย่างเต็มเหนี่ยวๆ พอเข้าถึงใจได้ผลเป็นที่พอใจจากการฟังเทศน์ มรรคผลนิพพานหายสงสัย ที่นี้ก็มีแต่ จะพุ่งเท่านั้นแหละ กำลังวังชามีเท่าไรเอาเลยเพื่อมรรคผลนิพพาน นั่นละที่นี้มันหนัก พอลงใจว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่

แต่ก่อนมันยังสงสัย ถึงมุ่งต่อมรรคผลนิพพาน แต่ส่วนย่อยมันไปแบ่งกิน มรรคผลนิพพานมีอยู่หรือไม่มีนา เวลาทำลงไปมากๆ นี่ก็เสียกำลังวังชา โดยมรรคผลนิพพานไม่มีต้อนรับนี้ก็เสียกำลังวังชาเปล่าๆ พอมาฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านเปิดเรื่องมรรคผลนิพพานแล้วพุ่งเลย นั่นละตั้งแต่นั้นมาฟาดเป็นเวลา ๙ ปี ๗ ปีออก ๑๖ ปีอยู่หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นเวลา ๙ ปี นี่ละหนักมากที่สุดความเพียรของเรา ไปองค์เดียวไม่ให้ใครไปด้วย อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันช่างมัน ความเพียรนี้ ไม่ถอย หมุนตัวๆ เลย เป็นเวลา ๑๖ ปี วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เป็นวันตัดสินกันบน เวที กีเลสขาดสะบั้น ใจสะดุ้ง ร่างกายนี้เหมือนว่าฟ้าดินถล่ม ตั้งแต่บัดนั้นมานั้นละที่ได้ นำมาสอนโลก นี่มาโกหกโลกใหม่ พิจารณาซิเราพูดนี้

พระพุทธเจ้าสลับ ๓ หน ตรัสรู้เป็นศาสดาเอก พระพุทธเจ้าโกหกโลกใหม่ พระสาวกบางองค์เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ท่านโกหกโลกใหม่พิจารณาซิ นี่ความดีเสาะแสวงหามาแทบเป็นแทบตาย ได้มาแล้วกิเลสตัณหาปากอมขี้มันก็คอยมาขัดมาขวางมา ถีบมายัน มันจะสนใจแต่ความเลวร้ายของมัน หว่าหลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม จะฟ้องเป็นปาราชิก เราบอกให้ยกโคตรมาจากกระท่งปานนี้ไม่เห็นมาเลย หรือมันตายแล้ว ทั้งโคตรก็ไม่ทราบ โคตรเรามีเราก็บอกยกมา โคตรเรามีโคตรเขาก็มีชดกัน โคตรมันคง จะตายหมดแล้ว โคตรเราก็ตายจนจะไม่มีเหลือ ยังเหลือแต่หลวงตาบัวองค์เดียวเท่านั้น ฟังซิ

วันนี้เปิดเสียบ้างให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ผลแห่งการปฏิบัติมา และเมตตาธรรมที่ออกมานี้ออกมาจากใจที่ได้ผลเป็นที่พอใจแล้ว ผลเลิศเลอ เราไม่มีอะไรที่จะมาเพิ่มอีกแล้วที่จะมาแข่งหัวใจดวงนี้ หัวใจที่พอแล้วด้วยความเลิศเลอ สิ่งที่จะเอามาเพิ่มมันเลิศเลอหรือไม่ เมื่อไม่เลิศเลอมันก็ตกของมันไปเอง สรรเสริญขนาดไหนมันก็วงสมมุติ จะติฉินนินทาขนาดไหนก็วงสมมุติ ตกไปด้วยกันทั้งนั้น อันนี้เลยสมมุติแล้ว นั้น มันสูงกว่านั้นแล้วจะไปปรับไว้ทำไม นินทาสรรเสริญตกไปหมดนั่นแหละ เข้าใจไหมล่ะ เอาละพอ ทำแทบเป็นแทบตายเขายังจะมาฟ้องว่า อวดอูตรีมนุสธรรม จะปรับอาบัติปาราชิก ปากอมขี้ เข้าใจไหม นี่ปากอมธรรม

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz